

TANDORI DEZSŐ

Csúfversek

Nem és nem s nem...

*Nem és nem s nem találkozom,
S mégis találkozom,
Nem akarom s nem akarom:
S mégis – nem akarom.*

*Nem s nem és mégsem akarom,
De így nincs az „Igen”,
Ha lehet eleve a „Nem”,
Csalán üt ingemen.*

*A képeket nem akarom,
Mert nem egyetlenek,
Meggörgetem lábam-karom,
Mert egyetleneknek,*

*Mint a bringázó Pantani,
Balesete után,
Mekkorát tudott hajtani,
A Tour pár szakaszán.*

*Elálló fülű és kopasz,
Mint olykor magam is,
De az, de az, csak az, csak az,
Mindegy, miben hamis.*

*Nem mindegy ez: ha „két tojás” –
Madár mért kelle más?
Halál előtt, halál után, s
Így – Semmi hajlatán.*

*Üvöltő-szél domb, Főnököm,
Hanga, kérlek, ne fogadj!
Heathrow-ra én nem érkezőm,
Nem leszek kósza fiad,*

*Kis Velence, csatorna, te,
Nem s nem találkozunk,
Ha akad emlékezete-
-Perce, hát majd huzunk,*

*Nyulat kalapból, ennyi volt,
Be sem fejezhető,
Hulljak rá, mint letépve Hold,
Foszlánypapír, fedő.*

Tovább!

*Hogy tovább! tovább! – ez a netovább,
Mert nincs, minek lenne a
Netovábbja, helyben-talált
A tár rulett-luka.*

*Mit meg nem úsztam, s undorít-
-E? Legtermészetesebb!
Elvonatkoztatásait
Mégis jobb, ha Kegyed*

*– Hagyja itt! A Holló külön-
Ben megoldja fején
A keresztretjvényt, édesöm,
Hogy maga nem álszerény,*

*De Ál-Poe! Hogy nem Soha Már,
Nevermore! az a jelszó,
Csak Már! Csak More! Többet! Sívár
Kedvre egy More-cigarett jó,*

*Szívod More-cigarette-edet,
A Kis Velence partján,
Lakóhajón keveredett
Jókedvet nem akarván,*

*Browning, a költő, ő nevez-
Te el így e kanális
Részt, lelke nem itt renged ez,
De kocsmacégér! S máris*

*Feleded a költészetet,
Nem hallod, mi ricsaj van,
Esküvő! Csak pezsgőzzetek,
Lakóhajón – S te halkan*

*Megülsz a sportújságodon
Egy padon a csatorna
Platánja alatt. Valagadon
Víz cincog, eső. Mogorva*

*Képpel hagyod ott a padot,
Mész sült krumplizni. Miért kell?
Nadrágodat cibálgatod,
El is felejtet az étel-*

*T, vacogsz. Mi teszi? A költészet
Emléke? Az átálás?
Nem akarod már az egészet.
Nem is lesz visszatérés.*

Csúfjára, jaj, kinek?

*Csúfvers, csúfjára, jaj, kinek?
Hálátlan, te! Szivesség
Minden szó, minden törmelék
(Sic!) gondolat, ha kifejez még,*

*Aztán te? Lázongásaid
Cipeled. Ezért nem kell
Sehova – házomlásait
Megélheted emlékekkel,*

*Házomlásait ostromnak,
Élnek madarak, a ketrec,
S kik kenyeren-vízen megvoltak,
Ragaszkodnak a szívedhez,*

*Miattuk nem mégy sehova.
Reszketsz, jó rím lett volna,
Ha „ketrec” nem jött volna oda,
Egyik fentebbi sorba,*

*Életükért reszketsz, nem reszketsz,
Tudod, félteni rosszabb,
Várni újat – jobb. Megereszkedsz,
Mint bármi testrész, tottyadt;*

*Kihúzkod magad! Vendége
Vagy egy Nem Akármilyen Úrnak,
Nevetsz, készen, szóviccére
Fülelve, hogy „kihúznak”,
S eszedbe jut Kalapból-nyúl
Sok cselvetésed, amellyel
Kerülgetted – volna! –, túl*

Bonyolultan, hiteddel

*Ellentétben. De a divat
Erre is jó szavakat mond:
„Hited?” Te vagy az már magad!”
Javít-e ez, épp megront?*

*Nem orrontok meg! „Kiírtad
Magadból a hitet-lelket...”*

*Hallom. Szép divat. Poéta, D,
T, hát ezt érdemelted.*

*Ezt, mert úgynevezett ember vagy,
És nincs az, hogy vezeklés,
Pláne bűnnel, mert szent, hogy nagy
Bűnös vagy, semmi vesztés*

*Nem törli el ezt, ezt nem viszi el,
A viccelődés-adta!
Jöhet dalával Ezékiel,
Illésként pattanhatsz bakra,*

*Ha utoléred a szekeredet!
„Bűnös vagyok-e vagy szent? Bű-
Nös vagyok, annyi szent.” Lesed
A Nem Akármilyen Úr-szót, nagy bűv.*

*Báv. Egy darabig így maradsz,
Mándy-darab, beadták
A bizományba, sic. Nem szaladsz
Semmire, egy fábatkát...!*

*Aztán megunod, hogy mondogatod,
Hogy mintha mondogalóznál
(Tájszó). Vagy hát mit tudod!
De hol maradj, mi valónál?*

*Való, nem való, csúfvers ez
A Triász, de ráadás, csak
Kellesz, s kinek, vagy nem kellesz,
Minek, fogaid belevásznak.*

*Kőbe haraphatsz, lelkes (sic! haha!)
Fogorvoshoz mész másnap.
Fűbe harapj – Egy-Telkes
Urad elvisz Magának!*